

10–11 класи – по одному зошити.

Для контрольних робіт з української мови в усіх класах використовують по одному зошити.

Ведення зошитів оцінюють від 1 до 12 балів щомісяця протягом семестру і вважають поточною оцінкою, що зараховують до найближчої тематичної. Під час перевірки зошитів ураховують наявність різних видів робіт, грамотність, охайність, уміння правильно оформити роботи.

У разі відсутності учня на уроці протягом місяця рекомендуємо в колонці за ведення зошита зазначати н/о (нема оцінки).

В освітньому процесі заклади загальної середньої освіти можуть використовувати лише навчаль-

ну літературу, що має гриф МОН або висновок «Схвалено для використання в загальноосвітніх навчальних закладах» відповідною комісією Науково-методичної ради Міністерства освіти і науки України. Перелік навчальної літератури постійно оновлюється і доступний на вебсайті ДНУ «Інститут модернізації змісту освіти» (<https://imzo.gov.ua/pidruchniki/pereliki>).

Звертаємо також увагу, що електронні версії підручників з української мови для 5–11 класів з навчанням мовами національних меншин закладів загальної середньої освіти розміщені в електронній бібліотеці ДНУ «Інститут модернізації змісту освіти» (<https://imzo.gov.ua>).

Лірична нота

Ми любимо себе колишніх:
красивих, дужих, молодих.
Коли роки – пелюстки вишні,
життя – на вдих.
Нам позичали ріки очі,
щоб подивитись на громи.
Ті, що хрестили нас пророче –
тепер – дими.
Ще день малює празеленим,
розносять небо голуби
таким же юним і шаленим,
а ти – люби.

Найкоротший сезон – небо вищає разом з тобою,
У квіткову палітру влітається танець бджоли.
Закосячиш день аквареллю – завжди голубою,
Захустковуєш ніч, укравши, мов зірку, з золи.
Це твоя таїна, білий берег, якого немає
Ні на карті світів, ні в долонях розхристаних вод.
Тут любилося душам – отим, чиє небо безкрає,
Замовляння трави – найдорожчих імен хоровод.
Так відходять літа, не прощаючись, вицвілим ситцем
Перев'яжуть тумани – поранились рано в стерні,
Найкоротший сезон ластовинням малює на лицах,
Щоб пізнали себе, а чи мрії свої вогняні.

Це коли вже тобі за тридцять –
Осягнеш світлосум беріз.
Перехрестять їх блискавиці
І вкрадуть на небесний віз.
У дощах, що бояться грому,
Перемиєш усенький світ –
Він тоді – ще нічий нікому,
Він тоді, мов дитячий слід.
Ділиш серце на тих, хто ближче,
А молитва – таки за всіх,
І свята уже стали вищі:
Те – на листячко, те – на сніг.
Білі вишні забрали втому,
Любо-люблене відцвіло –
Хмари з вузликом йдуть додому, –
Літо-житечко, ти ж було?

Помирають батьки, натрудившись до сьомого поту,
Йдуть за обрій до тих, хто ніколи уже не верта.
А без них же нема – ні неділеньки вже, ні суботи,
Тихо журиться хата, розпалює піч самота.
Трохи легше у дощ – переплачемо спогадів низку,
Він то стукає в серце, то в шибку упреться чолом.
Мамо, тату, простіть, що літаю без вас низько-низько,
І не можу торкнутись ні словом, ні сивим крилом...